

Al Tall, per molts anys

Un dels tres membres que componien el grup Al Tall, Miquel Gil, ha decidit d'abandonar-lo, i continuar professionalment en solitari. El grup, però, s'ha ampliat alhora.

L. Casanovas

Miquel Gil se n'ha anat d'Al Tall.

A més, a la darrera festa de la ràdio, a Madrid, el conjunt actuà sense la presència de Manolo Miralles, que estava malalt, i amb dos nous membres, fet que va provocar una certa sorpresa i, tot s'ha de dir, un cert temor, entre els seguidors del grup valencià.

«Me n'he anat per problemes de forma, en principi —ens comenta Miquel Gil—, Em pense que Al Tall fa un bon producte, que hi ha un bon equip de treball, però, a l'hora de vendre'l, es fa difícil. I, damunt, des de València, les coses encara es compliquen més».

«Al Tall té una sèrie d'inèrcies de funcionament, positives i negatives —ens comenta encara Miquel Gil—. És una gran estructura on qualsevol canvi es fa terriblement lent. Les decisions no poden anar ràpides. Jo m'havia concedit un terme de tres anys. Hem fet moltes reunions, i tot això, però no tot ha anat com jo pensava. La professionalització d'Al Tall ha estat costosa. És difícil cantar en català, fer música popular i fer-la, a més, al carrer. Podíem haver canviat alguns tics, però, ja ho he dit, les inèrcies d'un muntatge massa gran ho han impossibilitat».

Un altra qüestió, ara, són els objectius de Miquel. «A part d'una sèrie d'activitats, marginals a la música, estic muntant un petit estudi de gravació. I d'ací a setembre em buscaré un repertori per a interpretar tot sol. Vull penjar-me una guitarra al coll i aguantar dues hores en un escenari. Potser passaré una temporada a Barcelona. Col·laboraré —pel que fa als temes— amb gent distinta, com ara Remigi Palmero o Vicent Torrent. Abans d'acabar l'estiu, ja tindrè una maqueta. A partir de l'octubre —amb un grup de música format— ja ho veuré tot més clar».

Miquel Gil: «Estèticament, m'he obert a més influències».

«A nivell formal, ara se m'obrin una sèrie de nous elements que, inclús, em sorprenen. Estèticament, oparte per una via un poc distinta, oberta a més influències. Dins de l'ambigüitat que pot suposar la paraula 'pop' hi ha moltes maneres de pensar. Ara, això sí, si algun dia canvien les coses, tornaré a una empresa que es diu Al Tall, amb els membres de la qual no tinc cap problema».

Per a Vicent Torrent, l'altre històric del grup, «és fotut que Vicent se n'haja anat, per molts motius i, sobretot, perquè duu onze anys en el projecte, i en formava part del tot. I

això es nota. Ara hi ha entrat gent nova, encara que poden haver-hi alguns canvis més. Vicent Cortina —ex-bateria del grup Cotó-en-pèl— i Montse Amfruns, com a veu, tots dos amb una experiència que els avalen. Continuarem així fins al final de l'estiu. Per ara, les primeres experiències del nou equip han estat gratificants».

Finalment, el representant artístic del grup, Lluís Albert, ens comenta que hi haurà Al Tall per a molts anys, i que el darrer elapè del grup, *Xarc-al-Andalus*, duu un nivell de vendes molt més que acceptable, poques setmanes després d'haver eixit a la venda. •